

Moje první procházka u Domečku se sněhem!

A s vopravdovým sněhem ale. Žádnej poprašek, nic takovýho. Pořádně sněžení a sníh kam se podíváš! A co na tom, že byla už tma, protože jsme tam jeli na otočku po práci, přiložit do kotle. Se sněhem totiž nikdá nejni tma.

Sněžilooooooooooooooooo a louky byly jen moje. A ohařů, který lítali prostorem jako pitomý. Jako pitomý a šílený bludičky, páč měli pochopitelně oba svítící obojky. A já si tentokrát s sebou vzala i čelovku. Nemůžu ji sice mít na hlavě jako normální lidi, protože nevím proč, ale mýmu tupozrakýmu zraku to nedělá dobře - jako když mě to oslňuje a nevidím pak na jistotu. Ne nebojte nemám to sklopený do gezichtu, abych si dělala samovýslech ☐ . Ale prostě jak mi to šajní přímo kousek nad očima, nemám, jistotu. Tak si svítím lucerničkou jak pan Brouček ☐ .

Neměla jsem v úmyslu jít na nějak dýl, spíš jsem si říkala, že se budeme pinožit za barákem. Po Vánočkách jsou ohařiska ešče zdecimovaný a tak to bude tak akorát. Brtník přiloží a pojedem. Moures nás tentokrát nečekal, asi byl doma u babičky. A Rumíček byl ale zklamanej teda. Když jsme šli do luk, plížil se podél jejich plotu a jak dedektýv zjišťoval, ešivá ho tam někde nenalezne. Nenaleznul, smolikof. To Taliprtka po uvolnění vylítla jak zátka od toho žampuňskýho a rvala to nadšeně po louce vpřed. Nechala jsem jí být, jen jsem usměrnila směr, kterým se řítila, aby nebyla moc blízko silnice. Rumoušek sice zpočátku měl tendence, ešivá by nějaký házení nebylo, ale nechal si to vymluvit a pak si poletoval po zasněžený louce stejně jako Taliprdová.

Došli jsme na konec louky za baráky a já si řekla, že půjdem ešče kousek. Zapomněla jsem, že ta louka naproti je zoraná a tak jsme skončili v oraništi. K velkému nadšení Taliprtky. Lítat voraništěm je prej ta nej zábava. Nechala jsem ji vždycky letět jako pako vpřed a pak pískla návrat. Byla za hodnou, takže to vždycky sice velkým obloukem, ale rvala zase zpátky. Přilítla udejchaná jako magor - páč ona je to louka docela dost v kopci - a vytlemená jako magoři dva ☐ . "Jen si lítej voraništěm, milej magore, aspoň tě to krapítek unaví. ", říkala jsem si. I Rumoušek si lítal, i když ne takový dálky jako ona. Každopádně to byl na tom sněhu opět zajímavěj barevnej rej.

Vymotala jsem se z oraniště - oráno fakt na hloubku, takže pošušňání v tom jít - na pěšinu

vedle pastvin a šla směr k lesu. Všude krásný ticho, hluboký a zasněžený ticho. Sněžilo docela dost a byla to ledová krása. Nicméně až úplně k lesu jsme nedošli. Páč zase ty prasata, že jo. No ale vona tahle část louky je místy pěkně rozrytá a já se s nima, zvláště když mám psy, potkat nechci. Tak jsme se tam otočili a šli pěkně zpátky. Tali mi udělala radost, když jsem pak, už skoro nahoře u silnice pravila jen tak mimoděk: "Můžete na mě laskavě počkat?" a ona se zastavila stejně jako Rumoušek. Óóó jak to vzácný okamžik. □ Madam reagovala jako normální pes.

A tak jsem si řekla, že když je tak pěkně a že když mám tak hodný psy, tak přejdeme silnici u kapličky s Panenkou Marií a půjdeme ještě na louky tam u ní. Jsou tam takový malý, kaskádovitý loučky. Tři nad sebou. Tak si je tam ohařící prošmejdili a já si jen kontrolovala, kde se pohybují. Došli jsme nahoru, ke křižovatce cestiček ke kostelíčku, do lesa a dolů ke hřbitůvku starým sadem. A tak jsem si řekla, že si dám bobříka vodvahy a půjdeme tady. Tím starým setmělým sadem ke hřbitůvku. I když jsem původně zamýšlela se pak po loukách vrátit ke kapličce zpátky. Tak si to uděláme dobrodružnější takový.

Rumoušek furt vybíhal důležitě napřed, protože uuuž moc chtěl jít zase zkontrolovat, ešivá nenajde na susedovic zahradě Mourese, takže to byl tentokrát on, koho jsem furt stahovala zpátky. Hlavně pak u hřbitůvku. Je tam už kousek silnice, tak aby náhodou nedostal nápad nějaké pitomej. U silnice bylo klasický dřepkins, já si zkontrolovala situaci a pak jsem je vypustila. Rumouš běžel k plotu, Tali počítat myše. Bylo krásně, tak jsem si řekla, že ešče půjdeme loukou dozadu za naši zahradu a jen to tam tak projdeme.

Nechtělo se mi ještě vracet se, chtěla jsem si to užít. A v duchu se smála sama sobě. Odpolko jsem totiž volala před odchodem z práce Brtníkovi, jestli nepojedem až následující den. V Prahé to bylo takový upatlaný. Sněžilo, aleprostě typicky pražsky, takže matlavo a nehezky bylo. A navíc jsem byla taková unavená celá, páč jsem blbě spala, ani se mi nikam nechtělo..... no ale už když jsme vyjeli na náš konec města nahoru, už to vypadalo líp. Sníh se držel a tak jsem si říkala, že jak přijedem do Domečku, že to bude jiný a budu nakonec ráda, že jsme jeli. A měla jsem pravdu. Už cestou tam, kdy to bylo v lesích jak na horách jsem pookřála a pak na prochajdě jsem už byla úplně fit. Mám to tak často, že mě procházka se psy-když jsou funkční a nevymejšlej hovadiny, jako Tali, probudí i když už si myslím, že fakt jsem kantáre. To se pak vrátím a nabitá energií lítám bytem a provozuju úklid a jiný zhovadilosti □ . Teď jsem nemohla provozovat nic teda, protože Brtník už měl

hotovo a jelo se domů, ale bylo mi tak fajn na duši.

Zkrátka krása to byla. Zasněžená krása.